

လော့ယာရင်မြင့်

သက်တန်နှင်းချစ်

အခန်း(၁)

“ငါ ဒီနေ့ တော်တော်လှတယ်”

မေသံလွင်က ခစ်ခနဲရယ်၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံစံကို တမင်လုပ်၍ ပြော၏။

“အဲဒါ နင်ပြင်ပေးလို့ ”

“နကိုင်းထွက်တာပါ”

“နဂိုက သိပ်မရှိပါဘူးကွ၊ ရွက်ကြမ်းရေကျိုရယ်”

“အရွက်ကြမ်းပြီး အရည်လည်း မငန်ဖို့ အရေးကြီးတာပဲ၊ အဲဒီထဲမှာ အရသာကပါ ချဉ်စုတ် ထွက်လာရင် ပစ်လိုက်ရရော”

“လောကကြီးကို တစ်ခါတလေ စိတ်နာပေါ့”

“အမြဲတမ်းအတွက် ထာဝရ နာကျင်ကိုက်ခဲနေတာ၊ ဒါတွေထားလိုက်တော့ဟာ၊ နင့်ရဲ့ မင်္ဂလာနေ့မှာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားကိုပဲ ပြောကြမယ်”

“မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားကို နင် ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော ဟိုက ရွှေကိုယ်တော်က မင်္ဂလာစကား ကို နှုတ်ခြွေတော်မမူရင် ဒီမင်္ဂလာကိစ္စ အထမမြောက်ပါဘူးဟာ၊ ပြီးတော့ ငါ့လို ဝိုးချဲ့(ဘီးတပ်ကုလား ထိုင်)ပေါ်က သတို့ သမီးလောင်းကို တစ်မိနစ်ပြည့်အောင်တောင် စိုက်ကြည့်ချင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“အဲဒီအတွက် နင် စိတ်မဆင်းရဲဘူးမဟုတ်လား”

“စိတ်လား၊ နည်းနည်းပါးပါတော့ ဆင်းရဲတာပေါ့၊ ဒါထက်ကို နင့်လို နာကြည်း နာကျင် ကိုက်ခဲဖောရောင်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ ”

“အေးပါ၊ နင်ကတော့ ရယ်စရာပြော၊ တကယ်ခံစားကြည့်မှ ကြောက်ပါပြီရှင် မအော်နဲ့ ၊ လောကကြီးကို အသည်းနာရတဲ့ ဝေဒနာများ ပေါသေးသေးမှတ်လို့ ”

“ကြီးမားထွားကျိုင်းမှန်း သိပါတယ်”

မေသံလွင် ရယ်ပစ်လိုက်၏။

သူမ သည် နေ့ ပျော်သလိုလို၊ ရင်ဖိုသလိုလို ရှိတာတော့ ငြင်းမရချေ။ သို့ပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုကို တမ်းတ ရှင်သန်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ တကယ်တမ်းကို သိပ်လည်း မျှော်လင့်မထားပါ။ မေသံလွင်ဆိုတာ က ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ ပညာဥစ္စာဂုဏ်တွေမှာ ‘ဣဒ္ဓိ’နှင့် ဘယ်ရှုထောင့်ကပဲ ယှဉ်ရ ယှဉ်ရ ရှုံးစရာ၊ နိမ့်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။ ဂုဏ်ရည်တူ၊ အလွှာတူ၊ အမြင့်တူတွေပါ။

သည် တော့ ကိုဣဒ္ဓိရေ. . .ဟု ငုံ့လင့်မွတ်သိပ်စွာ မော်ဖူးဖို့ မလိုဟု ထင်၏။

မေသံလွင်သည် ရုပ်မဆိုးပါ၊ အသားမညိုပါ။ ခန္ဓာကိုယ်က ဖွံ့ထွားလွန်းခြင်း၊ ကြုံလိုသေး ကွေးလွန်းခြင်း မရှိပါ။ ပြောကြကြေးဆို ဖြူလွန်း၊ မည်းလွန်း၊ ဝိန်လွန်း၊ ဝလွန်း၊ ပုလွန်း၊ မြင့်လွန်း ဆိုသည့် အပြစ်ခြောက်ပါး ကင်းပါ၏။ အပြစ်ခြောက်ပါးကင်းလျှင် ‘ခြောက်ပြစ်ကင်း’ ဟူ၍ တင်စားဖွဲ့နွဲ့ကြရိုး ထုံးစံလည်း ရှိပါသည် ။

သို့ပေမဲ့. . .

ခြောက်ပြစ်ကင်းတိုင်း အလှသရဖူကို မဆောင်းနိုင်ပါ။ အပြစ်မဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်အဖွဲ့အစည်းများ သည် နေရာထား တည်ဆောက်ရာ၌ အချိုးကျ အဆင်ပြေဖို့ လို၏။ ခြောက်ပြစ်ကင်းသည့် မေသံလွင် သည် ငေးကြည့်ရ အောင် မလှရှာ။ လူတကာက ‘ရွက်ကြမ်းရေကျို’ အဖြစ်သာ သတ်မှတ်ခြင်းခံရ သည် ။

“ဟောဒီ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံရော ပါးစပ်ရော ငါ့မျက်နှာပေါ်က ခဏ ဖယ်ပစ်လိုက်ချင် တယ်၊ ပြီးမှ နေရာတကျ ပြန်ချမယ်ကွာ၊ အလှပါ ရဂူ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို လည်း ယူမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံတို့ မျက်နှာပေါ်မှာ အချိုးကျစွာ တည်ရှိနေပုံ ကို ‘စရွေးကိုက်’ဟု တောင် တင်စားပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းသည် ။ ‘ဣဒ္ဓိ’ကို မြင်ယောင်ရင်း မိမိ အလှ လျော့နေရသည့် အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်မိ သည် ။ အဆင့်အလွှာတူမှာ သူက ယောက်ျားလေးလည်း ဖြစ်သေး၊ မိန်းမ သား ကြီးငယ်လတ် အရွယ်သုံးပါးလုံးက ချစ်ခင်စွာ၊ နှစ်လိုစွာ ငေးကြ ည့်ရသည် အထိ ဆွဲဆောင်နိုင်မှု ကလည်း ရှိသေးဆိုတော့ အဲသည် ယောက်ျားနှင့်ယှဉ်ရာတွင် မေသံလွင် တစ်ထစ်နိမ့်၍ ခြေတစ်လှမ်း စာ နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ကတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဟေ့...တိ၊ ငါ့အကြံ မကောင်းဘူးလား”

မေသံလွင်က မိမိဘေးမှာ စောင့်ရပ်ကြည့်၍ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးနေသည့် သူငယ် ချင်းမလေးဘက် လှည့်လိုက်၏။ အားမလို အားမရ ပုံစံဖြင့် သူငယ်ချင်းတံတောင်ဆစ်ကို ဆွဲညှစ် သည် ။ အဲသည် သူငယ်ချင်းက ‘ဣဒ္ဓိ’အကြောင်းများ ပြောလျှင် နည်းနည်းကလေးမျှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိချေ။

“မကောင်းပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်မှာ လှပစေဖို့ အမေမွေးပေးလိုက် တဲ့ မျက်နှာပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့မပစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါတော့ ရှင့်အမေက ရှင့်မျက်နှာကို အကောင်းဆုံးပစ္စည်းတွေ စရွေးကိုက် ထည့်ပေးလိုက်တာကိုး၊ ရှင်က ပြောပေမပေါ့”

“ကြည့်တတ်ရင် မြင်တာပဲ၊ ငါ့နှာခေါင်းဟာ အဖျားနားကျမှ လန်သွားတာ အရပ်ဆိုးပါ တယ်”

“သိပ်လန်ရင်တော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ နင့်ဟာက လှရုံလေး ချွန်တက် ကော့ထောင်တာပါ”

“ယနေ့ကံကောင်းသည် ၊ သို့ပေမဲ့ ဒါနမပြုနိုင်ပါ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြသည် ။ မေသံလွင်က “နင့်လို လှချင်တယ် တိရယ်”ဟု ရယ်ရင်းက ညည်းဖြစ်အောင် ညည်းပြီးမှ သူ့ဝှီး ချဲကီးကို တွန်းဖို့ ကိုင်၏။

“ငါတွန်းပေးမှာ . . .”

“အားနာလို့ ”

“အောင်မယ်၊ နင့်ခြေထောက် စကျိုးတဲ့ နေ့ကစပြီး နင့်ခြံထဲက မြက် ခင်းပေါ် စိန်ပြေးနိုင်တဲ့ နေ့ထိ ငါပြုစုမယ်လို့ ပြောထားပြီးသားဟာကို”

“ဒါပေမဲ့ ခုဟာက နင် သက်သက် ဒုက္ခလိုက်ခံပေးရသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ဧည့်သည် လာ မယ်၊ ငါတို့ က ဧည့်ခံရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ နင် က ငါ့ကို လှည်းလိုက်တွန်းပေးရတဲ့ ကဏ္ဍမှာ ပါနေရတာ ကို ငါအားနာ

တယ်”

“ဘော်ဒါကဏ္ဍဆိုတာ ကဏ္ဍပေါင်းစုံကတွက်ပြီး ပြည့်စုံတယ်လို့ မှတ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုလာကူညီပေးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးမို့ စကားခံရ၏။ စေတနာနှင့် မိတ်ဆက်ပေး ပေမဲ့ ဘုတောချင် တောပစ်တတ်သည့် ဤ ‘သဘောကောင်း ခွစာမ’တော့ ခပ်လန့်လန့်ရယ်ပါ။

“ဘာလဲ... အိမ်ဖော်ထင်ခံရမှာ ငါက ကြောက်နေမယ်များ ၊ ရှက်နေမယ်များ ထင်လို့ လား”

“နင်က ဘာမှ မဖြစ်ပေမဲ့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“သဘော”

“ဒါဖြင့် တွန်းတော့”

လက်ကိုင်ကိုတွေ့၍ ရွှေ့လိုက်၏။ လှည်းကလေးက တစ်ဆစ်ချိုး ကွေ့သွားသည် ။ မေသံလွင် က ခစ်ခနဲရယ်လိုက်သည် ။ ခြေတစ်ဖက်ကျိုး၍ ကျောက်ပတ်တီးကြီးစည်းကာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင် ပေါ်ထိုင်နေရလည်း သူ့မှာ ရယ်စရာကို ရှာလို့ တွေ့နေရသေးသည် ။ ခဏ ခဏ တခစ်ခစ်ရယ်၏။ ပျော်သည် ထင်ပါရဲ့ ။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် စိတ်ညစ်စရာမရှိ၊ သောကကင်းသူဟူ၍ လည်း ခေါ်နိုင်၏။ ခြေကျိုးတာလောက်ကို တခြား ပြည့်စုံပိုလှုံမှုများ က ဖာထေးနိုင်၏။

‘ဟောက်ပက်’ ‘ချိုင့်ခွက်’လျက်ရှိသူ အဖို့ မှာ တော့ မျက်နှာလေး ဖူး
နေအောင်လှသည့် အလှက လိုအပ်မှုတွေကို ဖြည့်ဆည်း၍ မလောက်နိုင်
ရှိချေ၏။

လောကကြီးက မတရားပါဘူး။

အပြည့်အစုံက ‘ဣဒ္ဓိစံ’...တဲ့ ။

သူ့အကြောင်းကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဒေါ်ရွှေအိမ်စံ အကြောင်းမှ စရ
လိမ့်မည်။ ဒေါ်ရွှေအိမ်စံ က မိမိအကြောင်းကို ပြန်ပြောလေ့ရှိတိုင်း...

“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က”ဆိုတာနှင့် အစချီ၏။
ဒေါ်ရွှေအိမ်စံ၏ အသက်ကို ပြန်တွက်ကြည့်သည့်အခါတွင် သူပြောသည့်
ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ရွှေလက်ထက်တော် ကို ဘယ်လိုမှ မမီလိုက်တာ
သေချာသည် ။

“ခေတ်တွေ စနစ်တွေပြောင်းလို့ ရွှေအိမ်စံဖြစ်ရတယ်”ဟု ညည်းညူ
ကာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရွှေ အိမ်စံဟူသည့် နာမည်ကို ခံယူ၏။ တကယ်တမ်းဖြစ်
စံချင်တာက ‘ထိပ်ထား’။ ထိပ်ထား ရွှေအိမ်စံ နာမည်နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်
၏ သမီးတော် အရင်းအချာဖြစ်လိုသူ တစ်ဦးပါ။ ခုတော့
မင်းဆီမင်းသွေး က ကိုင်းဖျားကိုင်းနားလောက်သာ ပါရတော့တာကိုပဲ
ဒေါ်ရွှေအိမ်စံ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေရသေးသည် ။

ချီးကျူးဖို့ ကောင်းသည့်အချက်က ဒေါ်ရွှေအိမ်စံသည်
မြန်မာစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ရတာကို အလွန် ဂုဏ်ယူသည် ။ မင်းသွေးမင်းရိပ်
မကင်းသည့်အတွက် ပို၍ ဂုဏ်ယူ၏။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုး ၏။
မြန်မာ့အစဉ်အလာကို ရိုးရာမပျက် စောင့်ရှောက်သည် ။ ‘စံ’မျိုးဆက်ကို

စတင်တည်ဆောက်ခဲ့ သူဖြစ်ရမည်ဟု ကြွေးကြော်၏။

‘စံ’မျိုးဆက်ဆိုသည် မှာ အစစအရာရာမှာ လူတကာက စံထားအား ကျလောက်သည့် ကိုယ် ကျင့်တရား၊ စိတ်နေစိတ်ထား၊ ပြုမူဆောင်ရွက် မှုတွေကို မီးရှူးတန်ဆောင်သဖွယ် အလင်းပြခဲ့သူတွေ ဖြစ်ရမည်။ မဟုတ်တာ မမှန်တာ၊ အမှားဆိုတာမျိုးကို ပုထုဇဉ်မို့ တစ်ခုတလေ ယောင်မှားကျူးလွန် မိလျှင်တောင် ချက်ချင်းပြင်ဆင်နိုင်ရမည်။ အမှား အနည်းနိုင်ဆုံး လူသားဖြစ်ရမည်။

မိမိနှင့်တကွ မိမိပတ်ဝန်းကျင်၊ မိမိအသက်ရှင်ရပ်တည်နေသည့် လောကကမ္ဘာကြီးကို အရပ် ဆိုး အကျည်းမတန်စေရ။ အကောင်းဆုံး အလှအပများ နှင့် တန်ဆာဆင်ခြင်းအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကမ္ဘာကြီး သာယာချမ်းမြေ့စေရမည်တဲ့ ။

ဦးအောင်မျိုးသည် သူ့ကိုယ်သူ မင်းဆွေစိုးမျိုးပါဟု မပြော။ အငွေအ သက်လောက် လွမ်းတာ ကို စကားထဲထည့်၍ ဂုဏ်ယူမနေတော့ပေမဲ့ မျိုးနှင့်ရိုးနှင့်ချီ၍ လူချီးမွမ်းခံခဲ့ရသူဖြစ်သည် ။ ဦးအောင်မျိုးတို့ အမျိုးသ ည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည် ။ ပေါ့သွမ်းလျှမ်းပေါ်သူမရှိ၊ ပြည့်စုံကုံလုံပြီး သား ပေမဲ့ အလုပ်ကို ရိုးသားစွာ ကြိုးစားစွာ လုပ်ကိုင်ကြသည် ။ စိတ်သ ဘောထားမြင့်မြတ်သည် ။ ။ တစ်ဖက်သားအပေါ် သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာ ကူညီစောင့်ရှောက်သည် ။

အလှူအတန်း အပေးအကမ်း ရက်ရောသည် ။ ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားဖြင့် လူသားတိုင်းအပေါ် ကြင်နာသည် ။ ကိုယ့်လူမျိုး နှင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုချစ်သည် ။ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု ကိုယ်မြတ်နိုးစွာ ထိန်း သိမ်းစောင့်ရှောက်သည် ။

ဦးအောင်မျိုးနှင့် ဒေါ်ရွှေအိမ်စံတို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာ

ဆောင်နှင်းဖြစ်ခြင်းသည် ရွှေနှစ်ပြားကို ဂဟေသား သကဲ့သို့ အခြားမထင်ဟု တင်စားရဖွယ် ဖြစ်၏။ နေနှင့်လ၊ ရွှေနှင့်မြ၊ လိုက်ဖက်တင့်မော မင်္ဂလာကျက်သရေ အတိုင်းမသိ ရှိလှသည့် ဘိသိက်သွန်းပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

“ဣဒ္ဓိစံ” ဆိုသည့် စံကိုယ်တော်လေးသည် ဦးအောင်မျိုး ဒေါ်ရွှေအိမ်စံတို့ မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်ခဲ့သည် ။ မျိုးဆက်သုံးခုမျှ ထပ်ဆင့်ရွှေ့လျောခဲ့ပြီဆိုပေမဲ့ ဣဒ္ဓိစံတို့ လက်ထက်တိုင် ‘စံ’များကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရမြဲ ဖြစ်နေသေးသည် ။

အစဉ်အလာကြီးမားနေဆဲ ဖြစ်နေရသေးသည် လေး။

*